

veel vlugger. Takke-takke-takke deden zijn hoeven op het zwarte zand. Snel gingen ze de andere paarden voorbij.

‘Dit is nou tölt, Emma,’ riep Marieke grijnzend.

‘Wauw,’ riep Emma. ‘Dat zit superlekker!’

Vinur liet zich probleemloos sturen en inhouden en Emma kreeg het steeds meer naar haar zin. Als dit tölt was, wilde ze dat wel de hele dag doen! Bovendien voelde Vinur helemaal niet als een klein paardje.

Na een halfuurtje mocht Hanne op Vinur rijden en stapte Emma op Brenna. Die was een stuk groter dan Vinur en voelde heel anders. Meer als Espresso. Ze kauwde zenuwachtig op het bit en als Emma per ongeluk haar been bewoog, schoot ze weg. De teugels mocht ze nauwelijks aanraken.

Met trillende knieën stapte Emma na een half uur af. Hoe had ze ooit kunnen denken dat ijslanders sloom waren? Dit leek wel een raket! Een beetje benauwd keek ze naar Barbara. ‘Gaat ze er weleens vandoor?’

‘Alleen als je niet met haar om kunt gaan,’ grijnsde Barbara. ‘Maar maak je geen zorgen,’ zei ze vriendelijk terwijl ze een hand op haar arm legde. ‘Jij voelt haar goed aan.’

Emma knikte aarzelend. Ze was er nog niet zo zeker van! Ze zadelde Brenna af en bracht haar naar de wei. Toen liep ze achter de anderen aan naar binnen.

